

D ů v o d y :

Odvolací soud mylně vyložil ustanovení § 6 lit. b) zákona č. 221/24 v doslovu zák. č. 184/28 sb. z. a n., kteréhož bylo použiti na souzený případ. Podle § 6 lit. b) cit. zák. je z povinného pojištění invalid. a starobního vyňat, kdo teprve po dokonaném šedesátém roce počne vykonávat práci nebo služby povinně pojištěné, a nesejde tedy na tom, že žalobkyně dne 1. května 1930 překročila již tuto věkovou hranici, tvrdí-li a dokazovala-li, že již před tím v době od 13. června 1927 do podzimu 1929 vykonávala práci a službu podléhající povinnému a starobnímu pojištění. Nebylo-li žalobkyni šedesát let v době, kdy počínala konati tyto práce, resp. vstoupila původně do služby, nebyla vyňata ze sociálního pojištění, o kteréž jde, třebaže tyto práce (službu) na nějakou dobu přerušila, a žalovaný jako její zaměstnavatel byl povinen znovu přihlásiti ji u příslušné nemocenské pojišťovny, nejpozději šestého dne ode dne, kdy u něho nastoupila (§ 17 cit. zák.). Pokud to opomenul, jest žalobkyni práv náhradou škody z toho vzniklé podle předpisů občanského zákoníka (sb. n. s. 12882). Musí býti především zjištěna správnost tvrzení žalobkyně, že již před 1. květnem 1930 byla u žalovaného zaměstnána, a že počala tuto službu, nedokonavši ještě šedesátý rok svého věku, a že tu šlo o službu povinně pojištěnou podle svrchu dotčeného zákona.

Čís. 14397.

Nejvyšší soud nemůže rozhodnouti o opravných prostředcích proti výměře a vybírání příspěvků, jež členové advokátní komory mají zapravovati komoře podle §§ 27 d) a 28 d) adv. řádu.

(Rozh. ze dne 23. května 1935, N I 113/35.)

Stěžovatel dr. Karel K., advokát v K., podal přímo k nejvyššímu soudu odvolání proti usnesení valné hromady advokátní komory v Č., jímž byl stanoven komorní příspěvek za rok 1935, a zároveň proti výměru výboru této advokátní komory, jímž byl odvolateli tento komorní příspěvek předepsán.

D ů v o d y :

Jest především zkoumati, zda nejvyšší soud může vůbec rozhodnouti o tomto odvolání. Správní rozhodnutí a opatření advokátní komory a jejího výboru jsou vnitřní věci advokátní komory jako veřejnoprávní samosprávné korporace a nejvyššímu soudu přísluší rozhodovati o opravných prostředcích ve věcech advokátských jen potud, pokud jest to stanoveno v zákoně. Advokátní řád (zákon ze dne 6. července 1868 čís. 96 ř. z., změněný a doplněný zákonem ze dne 31. ledna 1922 čís. 40 sb. z. a n.) připouští opravné prostředky k nejvyššímu soudu jen proti těmto rozhodnutím a opatřením ve věcech advokátských: 1. podle § 5 odst. 3 adv. ř. lze podatí rekurs k nejvyššímu soudu, odepřel-li vrchní soud vzíti

do přísahy kandidáta advokacie, nebo připustiti ho k advokátní zkoušce, 2. podle § 7 odst. 3 adv. ř. lze podatí odvolání k nejvyššímu soudu, byl-li výborem advokátní komory a na odvolání účastníkovo též advokátní komorou odepřen zápis do seznamu advokátů, 3. podle § 30 odst. 3 adv. ř. lze podatí odvolání k nejvyššímu soudu, byl-li výborem advokátní komory a na odvolání účastníků i vrchním soudem odepřen zápis do seznamu kandidátů advokacie, nebo byl-li nařízen výmaz z tohoto seznamu, nebo bylo-li odepřeno potvrzení advokátní praxe. Mimo to přísluší nejvyššímu soudu, by rozhodoval s konečnou platností o opravných prostředcích v kárném řízení proti advokátům a kandidátům advokacie podle §§ 46 a násl. zákona ze dne 1. dubna 1872 čis. 40 ř. z. S uvedenými předpisy jsou ve shodě též ustanovení § 5 lit. g) a i) zákona o nejvyšším soudě ze dne 16. dubna 1919 čis. 216 sb. z. a n. a v odst. i) § 5 tohoto zákona jest výslovně odkázáno jednak na §§ 7 odst. 3 a 30 odst. 3 adv. ř., pokud jde o odvolání z usnesení advokátní komory, jednak na § 5 odst. 3 adv. ř., pokud jde o stížnosti ve správních věcech advokátů. Nelze tedy ze zákona dovoditi, že jest nejvyšší soud povolán k tomu, by rozhodoval též o opravných prostředcích proti vyměření a vybírání příspěvků, jež členové komory mají zapravovati advokátní komoře podle §§ 27 d) a 28 d) adv. ř.

Čís. 14398.

Zákon ze dne 7. dubna 1927 čis. 44 Sb. z. a n. o stavebním ruchu.
Zákaz zcizení a zavazení na nemovitosti podle § 43 tohoto zákona
brání i exekucí zcizení nebo zavazení.

(Rozh. ze dne 23. května 1935, R II 229/35.)

Srovnej: sb. n. s. čis. 12596.

Prvý soud povolil exekuci nuceným zřízením práva zástavního na nemovitosti, na níž byl v pozemkové knize poznamenán zákaz zcizení a zavazení podle § 43 zákona o stavebním ruchu čis. 44/27 sb. z. a n. Rekur sn í s o u d návrh zamítl. D ů v o d y: Vlastnické právo povinné jest obmezeno zákazem zcizení a zavazení podle § 43 zák. čis. 44/27 sb. z. a n. ve prospěch státu. Zákaz ten působí i proti věřitelům vlastníkovým a má v zápětí, že i exekuce nuceným zřízením práva zástavního je za jeho účinnosti vyloučena bez svolení ministerstva sociální péče, jež nebylo vykázáno.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Zákaz zcizení a zavazení ve prospěch čsl. státu váznoucí podle § 43 zák. o stavebním ruchu č. 44/27 sb. z. a n. na nemovitostech, na něž se exekuce vede, je povahy veřejnoprávní, a týká se nejen dobrovolného, nýbrž i exekucního zcizení nebo zatížení. Při opačném názoru neměl by zákaz ceny, poněvadž by bylo možno jej obcházeti tím způsobem, že by bylo lze, třebas i se souhlasem vlastníka nemovitosti, dobýti si exekucního titulu a dosáhnouti tak účelu zakázaného (rozhod. č. 7617 sb. n. s.).